

Mystery of Orcival

Émile Gaboriau

[Download now](#)

[Read Online](#) ➔

Mystery of Orcival

Émile Gaboriau

Mystery of Orcival Émile Gaboriau

This is a pre-1923 historical reproduction that was curated for quality. Quality assurance was conducted on each of these books in an attempt to remove books with imperfections introduced by the digitization process. Though we have made best efforts - the books may have occasional errors that do not impede the reading experience. We believe this work is culturally important and have elected to bring the book back into print as part of our continuing commitment to the preservation of printed works worldwide.

Mystery of Orcival Details

Date : Published October 11th 2007 by BiblioLife (first published 1866)

ISBN : 9781426404696

Author : Émile Gaboriau

Format : Paperback

Genre : Mystery, Classics, Cultural, France, Literature, 19th Century, Detective, Fiction, European Literature, French Literature

 [Download Mystery of Orcival ...pdf](#)

 [Read Online Mystery of Orcival ...pdf](#)

Download and Read Free Online Mystery of Orcival Émile Gaboriau

From Reader Review Mystery of Orcival for online ebook

Pilar says

Acerté con la primera novela de 2016 :)

El baúl de las certezas says

Una novela sencillamente maravillosa, que atrapa, engancha y maravilla con cada página que lees

Atram_sinprisa says

Maravillosa historia de crimen y venganza. A pesar de que el peso del drama romántico es grande, la intencionalidad de la obra es la de narrar la investigación policíaca por encima de todo. Lecoq se convierte aquí en un investigador astuto y muy profesional. Sabe leer las pistas de una forma metódica y astuta. Un magnífico personaje para una novela extraordinaria.

Abrir un Libro says

El escritor y periodista Émile Gaboriau con su novela El caso Lerouge (1866), ostenta junto con el casi anónimo Charles Warren Adams autor -o al menos hasta ahora así está reconocido-, de El misterio de Notting Hill (1863) y a Wilkie Collins con La piedra lunar (1868) -y próxima reseña-, como los creadores de la novela de detectives. Si a esto añadimos que Émile Gaboriau se distingue especialmente gracias a El crimen de Orcival (1866) por ser también el precursor del roman policier -novela policiaca-, y por crear al primer policía profesional de la literatura al incluir en El crimen de Orcival al inspector Lecoq de la Sûreté de París, podremos tener una visión más completa del inicio de la novela criminal.
<http://www.abrirunlibro.com/2015/11/e...>

Chris says

Before there was Sherlock Holmes, there was Monsieur LeCoq, and this is of one his starring turns. This was written long before the elements of mystery genre writing was developed, so this does not follow the path of mystery writing that modern mystery fans would recognize. It took me a while to get into it, but then I stopped thinking and started to just enjoy the chase, as the whodunit is solved about a third of the way through the book, but the question of whether the suspect will be caught isn't resolved until almost the last page. I guess there's nothing quite like a late 19th century French potboiler!

Los Libros de Dánae says

<https://loslibrosdedanae.blogspot.com...>

B. Zedan says

M. Lecoq in fine form, with Gaboriau's distaste of the upper class and their empty love affairs readily evident. Lots of science in this one, nothing better really than mid-1800's forensics and crime scene examination to make you wince a little while being nonetheless impressed.

Comparatively a workhorse of a detective novel, but M. Lecoq is a damned gem and really gets to ham it up in disguise.

PenNPaper52 says

Monsieur Lecoq is the creation of Emile Gaboriau, just like Sherlock Holmes is for Conan Doyle and Hercule Poirot for Agatha Christie. Lecoq was created well before anyone had heard of Sherlock, infact it is a known fact that Doyle drew inspiration for Sherlock's character from Lecoq. The methodically, scientific manner in which Lecoq solves crimes is interesting to read, along with the ruthlessness of his conduct in some instances. It is fascination to read how crimes were solved back in the 1800s without the means of DNA testing or fingerprint technology etc. I had downloaded the book from Project Gutenberg a while back, but once I started reading, it was hard to keep away...

Richard says

I read this as it was the second book in a detective / murder series with a strong lead detective. It was written in 1867. Detective LeCoq is a gatherer of technical details and an actor who uses different disguises to obtain information and solve the crime. I see strong similarities between LeCoq, Holmes, Cinq-Mars, Gamache and Poirot. And it had a strong plot. I will read the next one.

Karen says

An entertaining read, Lecoq is a good fictional detective. I would read more.

Ignacio says

Una de las primeras novelas policíacas de la historia con un detective protagonista que desentraña el misterio a través de métodos deductivos, publicada dos décadas antes del primer Holmes.

A ojos del lector actual puede resultar ingenua, pero no deja de ser un interesante retrato de una época pasada cargada de hipocresía en la que las apariencias lo eran todo.

Steven Heywood says

A surprisingly good read: I set out to read a museum piece and found myself reading a nicely-translated, well-paced detective story that plays by all the rules of the 20th Century mystery and it blessed with well-drawn characters. There are three parts to the story and initially I found myself put off by the change of pace in the second part. That was soon overcome: as a story within a story it holds itself well and its importance in the bigger story becomes apparent.

Irene says

Una historia muy bien ambientada, llena de personajes interesantes y con un protagonista muy curioso.

La descripción del caso está bien llevada, las deducciones, las pistas, los posibles móviles y todo ello converge en el final. La resolución del caso no me ha sorprendido, pero hay que destacar la cantidad de detalles y matices que esconde la narración. El señor Lecoq hace bien llamándose el primer detective de la historia.

Con sabor a clásico.

3.5

Paradoxe says

Το 1841 υπήξε χρονι? σταθμ?ς. Τ?τε γρ?φτηκαν απ' τον Π?ε, οι Δολοφον?ες της οδο? Μοργκ και διευρ?νθηκε ουσιαστικ? ο τρ?πος που ?νας καλλιτ?χνης μπορε? να ψυχαγωγ?σει με ?να ?χημα το οπο?ο ?χει τη δυνατ?τητα να παρ?χει περισσ?τερες διεξ?δους για τον κοινωνικ? σχολιασμ? και προβληματισμ? στο δημιουργ? του. ?ταν η αρχ? ?στε μ?σα σε μια εικοσιπενταετ?α να γεννηθο?ν τα φαιν?μενα Κ?λλινς και Γκαμπορι?, που μετεξ?λιξαν το ε?δος. Το οπο?ο ?καναν συνολικ?. Το ψυχαγωγικ? μ?ρος δεν ?ταν υποτυπ?δες, αλλ? αναπτ?χθηκε σε β?θος, με πολλ? ευρ?ματα κι ατμοσφαιρικ?τητα και παρ?λληλα η εντ?πιση κοινωνικ?ν σκαλωμ?των, τ?τοιων που να απαιτο?ν μια δυναμικ? αν?δειξη επιτε?χθηκε στο μεγαλ?τερο δυνατ? βαθμ?. Το ε?δος β?βαια στα επ?μενα χρ?νια εξελ?χθηκε ακ?μα περισσ?τερο στο κομμ?τι της ψυχαγωγ?ας με ?λλους συγγραφε?ς. Αυτο? ?μως ?ταν οι πρ?τοι που το αν?πτυξαν συνολικ?. Θα ακολουθο?σαν β?βαια μ?σα στα χρ?νια συγγραφε?ς σαν το Ντ?λλ και την Κρ?στι που το αν?πτυξαν κατ? β?ση ψυχαγωγικ? και συγγραφε?ς σαν τον Τσ?στερτον που δημιο?ργησαν μ?α β?ση πειστικ?, που τους επ?τρεψε με ελε?θερα χ?ρια να ασχοληθο?ν κατ? β?ση με την κοινων?α.

Το ?γκλημα στο ?ρσιβαλ παρουσι?ζει πολ? μεγ?λες καινοτομ?ες για την εποχ? του, αξιoζ?λευτες. Εν? ο Κ?λλινς ε?χε τη θαυμαστ? αξιοσημε?ωτη ικαν?τητα να ντ?νεται μ?σα στους ρ?λους και να σε πε?θει πως μιλ?νε ?τομα απ' ?λες τις κοινωνικ?ς ομ?δες, ?ντρες, γυνα?κες κλπ ο Γκαμπορι? παρουσι?ζει μια ?λλη ιδι?τητα εξ' ?σου ενδιαφ?ρουσα. Ε?ναι ο μικρ?ς θε?ς της παρομο?ωσης και του παραλληλισμ?. Καθετ? μεταφρ?ζεται κ?πως, ταιρι?ζει με κ?τι, θυμ?ζει κ?τι και με μεγ?λη ακρ?βεια και στυλιστικ? δειν?τητα τα εντοπ?ζει και με λ?γο ?λλοτε ποιητικ?, ?λλοτε

συγκρατημ?να κυνικ?, σαρκαστικ?, ? θαυμαστικ? τα κρυσταλλ?νει.

Το βασικ? κατηγορ? του συγγραφ?α γ?ρω απ' το οπο?ο αναπτ?σσονται ?λοι οι υπ?λοιποι προβληματισμο? του ε?ναι η κραυγαλ?α ενοχλητικ? δ?ναμη της κοιν?ς γν?μης, ικαν? να επηρε?σει στον ?διο βαθμ? την κοκ?τα, το δημ?σιο υπ?λληλο και τον αριστοκρ?τη. Ισχυροποιε?ται μ?λιστα ακ?μα περισσ?τερο ?σο πιο επισφαλ? ε?ναι τα παραβ?ν εκε?να που αναπτ?σσουμε ως ενδιαφ?ροντα, για να μοι?ζει λιγ?τερο επ?πεδη η ζω?.

Παρ?λληλα ?μως ε?ναι μια γοητευτικ? δοσμ?νη αστυνομικ? ιστορ?α, χωρ?ς ιδια?τερα ψεγ?δια που μιλ?ει ?ντονα εγκεφαλικ? στον αναγν?στη, τον πε?θει για την αληθοφ?νεια της κι ας μην καταφ?ρνει να κ?νει καν?να χαρακτ?ρα ιδια?τερα αγαπητ?, εν? επιτυγχ?νει να τ?μνει διαρκ?ς τις ?ψεις που παρουσι?ζει και να τους δομε? με μεγ?λο ρεαλισμ? και στην ουσ?α τους. Και επ?σης, ο Λεκ?κ ?χει κ?νει ?να ?λμα κι ?χει εξελιχθε? απ? ‘?γκρο?πι’ του Ταμπαρ? σε μ?γα μ?γιστρο ντετ?κτιβ. Ε?ναι ενδιαφ?ρων, φρ?σκος, μ?γος των μεταμφι?σεων και ?λα ε?ναι κατανοητ? δοσμ?να ?στε να γ?νονται αντιληπτ? απ' τον κοιν? νου και να μη θυμ?ζει καθ?λου το Σ?ρλοκ που εντ?πιζε απ? πο? ?ταν κ?ποιος, ? τι ?φαγε το μεσημ?ρι απ? στοιχε?α που δεν παρουσι?ζονταν στον αναγν?στη, δεν εμφαν?ζονταν στην εικ?να, παρ? μ?νο ως ευρ?ματα που απεκ?λυπτε ο Χολμς. Απ' αυτ? την ?ποψη ε?ναι πολ? περισσ?τερο συγγεν?ς ο Πουαρ?. Αλλ? ?μως, ο Λεκ?κ παραμ?νει ?νας χαρακτ?ρας χωρ?ς ιδια?τερα κοινωνικ? ψεγ?δια, αλλ? ο?τε κι αξιοσημε?ωτες αρετ?ς που μας κ?νουν να αγαπο?με πολλο?ς σ?γχρονους ντετ?κτιβ που μας πε?θουν ως ανθρ?πινοι χαρακτ?ρες.

Ο ?ξαντας βρ?σκεται σε καλ? δρ?μο ?στε να θεωρε?ται αξι?πιστος, παρ?λ' αυτ? ?μως κι εν? ?δη ?χω διαβ?σει το βιογραφικ? σημει?ωμα του μεταφραστ?, δε μπορ? να συγχωρ?σω ? να αποδεχτ? λ?ξεις κι εκφρ?σεις ?πως ‘?τρελαμ?νος’, ‘?λα τα λεφτ?’ κλπ. Ε?ναι ?να φιν?ρισμα που επ? Κοτζί? δ?σκολο να συναντο?σαμε.

Στοιχε?α τ?λος που κ?νουν το Γκαμπορι? να ξεχωρ?ζει ε?ναι πως παραμ?νει πιστ?ς στο κοινωνικ? μυθιστ?ρημα και μαζ? με πολ? μεγαλ?τερη συν?πεια αναλαμβ?νει το ρ?λο, να ‘?μην ε?ναι ευγενικ?ς’ σε κ?ποιες περιγραφ?ς ?πως ο Μπαλζ?κ, αλλ? να ‘?μην ε?ναι θρασ?ς’ ?πως ο Σαντ. Χειρ?ζεται το νυστ?ρι της κοινωνικ?ς συν?φειας με ακρ?βεια, χωρ?ς να το σηκ?νει ? να σταματ? κατ? διαστ?ματα και αφ?νοντας ως ?να βαθμ? ορισμ?να πρ?γματα, ανε?πωτα.

Η ιστορ?α ?ταν πολ? διασκεδαστικ?, πειστικ?, με διαλ?γους αρκετ? αληθοφανε?ς κι ατμοσφαιρικ?τητα. Τρ?βηξε ελ?χιστα παραπ?νω απ' ?σο χρειαζ?ταν, το οπο?ο ?μως ?ταν εν μ?ρει κουραστικ?. Και μεγαλ?τερο του επ?τευγμα παραμ?νει πως η αν?γκη να αν?κουμε διαρκ?ς δ?νει μ?χες με την αλ?θεια και την ηθικ?.

3+

Nam Do says

So v?i h? s? 113 thì t?i ác ? Orcival ??ng c? v?n xoay quanh nh?ng tình yêu, h?n thù nh?ng ph?c t?p h?n h?n. T?i ác c?ng th?m ??c h?n khi?n ng??i ??c ph?i rùng mình. Lecoq có nhi?u ??t ?? th? hi?n tài n?ng suy lu?n h?n, khéo léo gi?i quy?t v? án và tr?ng tr? k? th? ác ?ích ?áng.

